

แม้จะเป็นเวลาเจ็ดนาฬิกาเศษแล้ว แต่แสงแรกของวัน
กลับทอลอดพุ่มพฤกษ์ช่อล่มมาเบื้องล่างเพียงบางเบา ละอองน้ำค้างหยาดต้อง
ยอดหญ้าเล่นล้อกับประกายแดดเป็นเกล็ดพรางพรายวิบวาม ใอน้ำในอากาศ
ทำให้บริเวณโดยรอบชื้นฉ่ำ ยิ่งเย็นจัดสมกับเป็นช่วงต้นฤดูเหมันต์

ชนวีร์แกว่งแขนขยับเนื้อตัวเรียกความกระฉับกระฉง ขณะก้าวลงบน
แผ่นดินตัดอันฝังไว้เสมอพื้นหญ้าเขียวสด เพื่อไปยังโต๊ะสนามสี่ขาไม่ไกลจาก
กอสายหยุดที่ส่งกลิ่นหอมขจาย เด็กรับใช้เร่งนำบีกหนังสือพิมพ์เข้าไปวางให้เขา
อย่างนอบน้อมรู้หน้าที่ และเพียงชั่วครู่กาแพรร้อนหอมกรุ่นก็ถูกนำมาเสิร์ฟทันใจ

ชายหนุ่มกางหนังสือพิมพ์ออกวางบนโต๊ะ ก่อนกวาดตามองหัวข้อข่าว
ที่สนใจกลางจิบกาแฟ โดยละมือหนึ่งไว้ประคองแก้วเพื่อองไออนุ่นด้วยความเคยชิน
แต่แล้วอ้อมกอดจากผิวนุ่มเนียนก็โผล่เข้ามาโอบกายเขาไว้จากด้านหลัง
ริมฝีปากนุ่มจรดลงที่แนวคางของเขาแผ่วเบา พร้อมเสียงกระซิบอ่อนหวานที่ริมหู
“อรุณสวัสดิ์ค่ะ คุณสามีที่รัก...”

“ว่าไงพีวีร์” เสียงเรียกของน้องชายปลุกให้ชนวีร์ตื่นจากภวังค์ ชายหนุ่ม สะบัดศีรษะเบาๆ ขณะเหลียวมองไปรอบบริเวณ กลิ่นสายหยุดยังคงกระจายอยู่ปลายจมูก หนังสือพิมพ์ถูกพับวางอยู่ข้างโต๊ะอาหาร และแก้วกาแฟในมือก็ยังคงอุ่นระอุ ทุกอย่างเกือบจะเหมือนภาพในฝันเมื่อตอนรุ่งสางนั้น ต่างกันก็แต่เพียง...

“ไม่มีสตรีผู้นั้น...เจ้าของผิวนุ่มเนียนที่คลอเคลียอยู่ข้างกาย!

ชนวีร์กะพริบตาถี่ๆ รวบรวมสติตั้งใจฟังน้องชาย “ไหนเมื่อก่อนนายว่ายังไงนะ”

“ผมถามว่า ปีใหม่นี้พี่วางแผนหรือยังว่าจะไปแคนาด์ดาวนที่ไหน” ภูมิทวนคำถามเดิมให้พี่ชายฟัง

“คงจะไปยุโรปละมัง” ชายหนุ่มลงมือรับประทานอาหารเช้าตรงหน้า พลังตั้งคำถามบ้าง “แล้วนายสองคนล่ะ จะไปที่ไหน”

“ผมลาพักร้อนได้แค่สามวัน รวมกับวันหยุดราชการ คงไปได้แค่ใกล้ๆ แหละฮะ” ภูมิตอบ

“ว่าไงยายพลอย อยากไปไหนล่ะคราวนี้ เลือกลงได้เต็มทีเลยนะ พี่เป็นเจ้ามือให้เอง”

หญิงสาวยิ้มอ่อนๆ “ไม่รบกว่นพีวีร์ดีกว่าค่ะ พลอยกับคุณภูมิตั้งใจว่า...”

“รบกว่นที่ไหนกัน” ชนวีร์รีบขัดขึ้น “ทำยากกับเป็นคนอื่นคนไกล ไม่รู้จะพลอยโทรไปหาเลขาฯพี่ ให้คุณสุจัดการเรื่องตัวเรื่องอะไรให้ละกัน ห้ามปฏิเสธเด็ดขาด เข้าใจไหม”

เสียงดังๆ ของพี่ชายสามี่ทำให้แพรพลอยหน้าเจื่อน จนภูมิอดไม่ได้ที่จะวางมือลงบนเรือนผมหยิกสลวยนั้น ก่อนจะโยกเบาๆ อย่างเอ็นดู

“ให้พีวีร์จัดการให้แหละดีแล้ว ลำพังแค่เงินเดือนผม สงสัยจะพาพลอยไปได้แค่แถวประเทศเพื่อนบ้านนี่เท่านั้นละ ถ้าจะให้พีวีร์ต้องแถมพ็อกเก็ตมันนี่ให้พลอยไปชื้อบปิ้งด้วยสิคะ สักสี่ห้าหมื่นเป็นไง”

คนเป็นพี่ชุกำปั้นใส่ห้องชายพร้อมตีหน้ายักษ์ข่มขู่ “ซ้กจะมากไปแล้ว นายภูมิ มันเรื่องอะไรละ แฟนนายอยากชื้อบปิ้ง นายก็จ่ายเองสิ”

“พีวีร์...พลอยเขาชื้อบปิ้งไม่เก่ง เทียบกับสาวๆ ของพี่ไม่ได้หรอกน่า”

ชายหนุ่มพาดพิง

“เออ ทำพุดดีไป นายนี้หาเรื่องให้ฉันแต่เช้าเชียวนะ เกิดแม่มาได้ยิน ฉันถึงงานเข้ากันพอดี” ชนวีร์บ่นน้องชายอย่างหัวเสีย

“ไหนโครงการเข้ากันจะ” ยังไม่ทันขาดคำ ผู้ที่เป็นหัวข้อสนทนาก็ส่งเสียงนำมาก่อน แล้วสตรีสูงวัยสวมชุดผ้าไหมตัดเย็บเข้ารูปสวยงามก็เข้ามาสมทบที่โต๊ะอาหารด้วยสีหน้าสดชื่น

“อ้าว เลยเจียบกันไปหมด แม่ถามทำไมไม่มีใครตอบ” แม่ดวงหน้าจะเจือรอยยิ้ม ทว่าเสียงพุดกลับก้องกังวาน ฟังอย่างไรก็ยังไม่ให้ความรู้สึกทรงอำนาจและเข้มงวดอยู่ดี

ชนวีร์หน้าเจื่อนไป ขณะกำลังคิดหาข้อแก้ตัวดี ๆ แพรพลอยก็สวมบทอัศวินขี่ม้าขาวมาช่วยเขาไว้ได้ทันท่วงที หญิงสาวรินน้ำส้มใส่แก้วเลื่อนไปตรงหน้าผู้อาวุโส พลังเอ่ยด้วยน้ำเสียงเอาใจ

“พลอยเพิ่งส่งเด็กก่อนข้าวต้มเตรียมไว้ให้เมื่อครู่นี้เอง อีกสักเดี๋ยวก็นคงจะยกออกมา คุณแม่ดื่มน้ำส้มก่อนสิคะ” หญิงสาวปรนนิบัติมารดาสามี่ด้วยความคล่องแคล่ว

อภิญญารับแก้วจากมือลูกสะใภ้มาจิบด้วยท่าทางอารมณ์ดี “ขอบใจจะพลอยแหม...หวานอมเปรี้ยวกำลังดีเลยลูก ชื่นใจดีจัง” จากนั้นสตรีทั้งสองก็พุดคุยเรื่องลึพเพหระกันกะหนุงกะหนิง

จะดีแค่ไหนถ้าคนที่นั่งอยู่ข้างๆ เขาตอนนี้ไม่ใช่แม่ น้องสะใภ้ หรือน้องชาย แต่เป็นสตรีที่อยู่ในความฝันผู้นั้น

มันไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยนักหรอกนะ ที่เขาจะจดจำความฝันได้ชัดเจนเช่นนี้!

กระแสนัดชื่นอ่อนหวานคล้ายยังรายล้อมอยู่รอบกาย ภูรินกลิ่นหอมจางจากสองมือหนุ่มที่ประคองดวงหน้าเขาไว้เหมือนยังลอยอวลอ้อยอิ่งอยู่ที่ปลายจมูก ไทน์ยังจะรอยประทับที่แก้มเขานั้นอีก ช่างสมจริงจนเขาแทบจะรอให้ถึงวันที่ได้พบเจอเธอผู้นั้นไม่ไหว!

เขาจำรสสัมผัสของเธอได้แม่นยำ จำความรู้สึกปริดาเหมือนมีขนนกปลิวคว้างเล่นล้อยายลมอยู่ในหัวใจได้แจ่มชัด และสมองก็บันทึกคำพุดของเธอไว้

ทุกถ้วนถ้อยราวกับข้อความที่ตอกสลักลงบนผาหิน

...คุณสามีที่รัก...ชายหนุ่มอมยิ้มเมื่อนึกถึงตรงนี้

แค่คิดว่าจะมีใครสักคนมากระซิบกระซาบเรียกเขาเช่นนี้ หัวใจก็เต้นเป็นจังหวะแปลกๆเสียแล้ว!

จนวีร์ก็อดปลายนิ้วลงบนหัวตา นิ่งนึกทบทวนความฝัน เขาจำวงแขนนุ่ม อ้อมกอดอุ่น และคำเรียกขาน ‘คุณสามีที่รัก’ ได้แม่นยำ แต่ไม่ว่าจะเพียรพยายามเท่าไร เขากลับนึกใบหน้าของผู้หญิงคนนั้นไม่ออก...เหมือนเดิม!

บ่ายวันเดียวกันนั้น เมื่ออภิญญา กลับมาจากข้างนอก ก็รีบใช้ก็เข้าไป รายงานว่าแขกที่นัดไว้มารอพบอยู่แล้ว นายหญิงของบ้านก้าวเข้าไปในห้องรับรอง สีเขียวอ่อนอันมีชุดโซฟาปรับแขกสีน้ำตาลไหม้ขลิบขอบด้วยสีครีมสว่างจัดวางอยู่ ตรงกลาง รอบห้องตกแต่งด้วยเครื่องเรือนน้อยชิ้น โดยผนังด้านหนึ่งเจาะเป็นหน้าต่างบานกว้างกินพื้นที่เกือบทั้งหมด เผยให้เห็นสวนเขียวชอุ่มขนาดใหญ่เบื้องนอก สร้างบรรยากาศในห้องให้ร่มรื่น สดใส เพิ่มความเป็นกันเอง

สตรีผู้หนึ่งนั่งคอยด้วยท่าที่กระวนกระวายอยู่บนโซฟา และทันทีที่เห็นหญิงเจ้าของบ้าน หม่อมราชวงศ์ศศิธรณ์ ธนากร ก็รีบลุกขึ้นทำความเคารพด้วยท่าที่ นอบน้อม

อภิญญา รับไหว้แล้วเข้าไปนั่งเคียงข้าง “ขอโทษนะคะคุณหญิง ที่ทำให้ ต้องคอย พอดีดิฉันมีประชุมที่บริษัทนิดหน่อยนะค่ะ”

“หญิงต่างหากละคะ ที่ต้องขอบคุณคุณหญิงที่เจียดเวลาให้พบ” เธอกวาดตาดมองไปรอบห้อง หาเรื่องชวนคุยก่อนโดยมารยาทอันดี

“นี่คุณพี่จัดห้องใหม่หรือคะ หญิงจำได้ว่าคราวก่อนห้องนี้ใช้เฟอร์นิเจอร์ชุดหลุยส์”

เจ้าบ้านยิ้มด้วยความภาคภูมิใจ “ความคิดของสะใภ้เล็กนะค่ะ เขาแนะนำ ว่าวันไหนทำงานเหนื่อยจะได้มีที่นั่งพักสายตา” เธอชี้ไปยังภาพเขียนรูปกองฟาง รอบห้อง “พอทาสีลงวอลล์เปเปอร์เรียบร้อย นายภูมิเขาเลยเกิดไอเดีย ไปกว้านซื้อ พวกรูปสไตล์โมเดิร์นมาแต่งห้องกันยกใหญ่ สุดท้ายเขาเลยเรียกห้องนี้ว่าห้องโมเดิร์น

นะค่ะ”

ผู้ฟังฝันยิ้มระรื่น กอดซ่อนความริษยาไว้ในอกอย่างยากเย็น ทำให้ชีวิตคนบางคนถึงได้สมบูรณ์พูนสุขเช่นนี้หนอ ใช้เงินได้เท่าที่อยากใช้ ขณะที่เธอเอง... แม้แต่ส่วนที่ไม่อยากใช้ กลับยังต้องกัดฟันปันจ่ายออกไป!

ศศิธรณ์รองจนได้รีบใช้ที่เข้ามาคุกเข่าเสิร์ฟน้ำให้เจ้านายเดินลับออกไปแล้ว จึงเริ่มต้นพูดธุระที่ตั้งใจมากระทำ “ที่หญิงมาวันนี้ ก็เพราะมีเรื่องมารบกวนคุณพี่นิดหน่อยนะค่ะ” เธอมุ่งเข้าประเด็นทันที “ช่วงนี้เศรษฐกิจไม่ค่อยดีนะค่ะ ข้างนอกก็แยกันไปหมด ที่บริษัทก็กระทบค่ะคุณพี่ หญิงก็เลยค่อนข้างจะ...ลำบาก...”

“คุณหญิงมีอะไรจะให้ดิฉันช่วยก็บอกมาเถอะค่ะ” อภิญญาช่วยเปิดทางให้อีกฝ่ายอึดอัดใจน้อยลง รอยยิ้มบางๆปรากฏขึ้นบนใบหน้าดังงาม ทำให้ผู้เป็นแขกมองไม่ออกว่าแฝงความรู้สึกใดไว้บ้าง

หม่อมราชวงศ์หญิงเปิดกระเป๋าถือหยิบกล่องกำมะหยี่สีน้ำเงินเข้มออกมา เธอกดสปริงเปิดฝาออก เผยให้เห็นว่าภายในเป็นเครื่องเพชรครบชุด โดยสร้อยคอจัดเป็นทรงดอกพิกุลตลอดทั้งเส้น เข้าคู่กับสร้อยข้อมือ แหวน และต่างหูลวดลายเดียวกัน ไฟดาวน้ำไลต์บนเพดานส่องลงมากระทบเหลี่ยมทำให้เพชรน้ำงามส่องแสงพราวพราวระยิบระยับ

อภิญญาหยิบเครื่องเพชรขึ้นมาพิจารณาที่ละชิ้นด้วยความพึงใจ เมื่อวางของทั้งหมดกลับคืนลงกล่อง เธอก็ปิดฝาและเลื่อนแอบไว้ข้างกาย

“สวยมากเลยคะ นี่ดิฉันควรจะช่วยคุณหญิงที่ตัวเลขไหนดีคะ” อภิญญาถามขึ้นด้วยดวงหน้าเจ้ารอยยิ้ม ด้วยต่างก็ตั้งใจอยู่พอกัน ว่าเหตุการณ์เช่นนี้มีได้เกิดขึ้นเป็นครั้งแรก

เมื่อได้คำตอบจากศศิธรณ์แล้ว เธอจึงไขกุญแจหยิบสมุดเช็คจากลิ้นชักเก็บของที่โต๊ะข้างโซฟา เขียนข้อความอย่างรวดเร็วโดยไม่อิดเอื้อน ก่อนจะฉีกกระดาษแผ่นน้อยออกส่งให้ผู้เป็นแขก “คุณหญิงเบิกเงินสดได้เลยค่ะ”

ด้วยศักดิ์ศรีแห่งชาติตินารี คุณหญิงศศิธรณ์นี่ก็อยากจะทำกำมะหยี่นั้นกลับคืนแล้วออกไปจากบ้านหลังนี้ให้เร็วที่สุด หากด้วยความจำเป็นที่บีบบังคับ เธอจึงทำได้แค่บ่นยิ้มขณะเอื้อมมือไปรับเช็คมาแต่โดยดี

แม้จะนึกเสียดายสมบัติที่ทานพอกับหม่อมแม่ทิ้งไว้ให้ใจแทบขาด แต่เธอก็ไม่มีทางเลือกอื่นได้อีก โชคยังเป็นของเธออยู่บ้าง เมื่อของทุกชิ้นที่ทยอยนำมาแลกเปลี่ยนกับภิญญา นายหญิงผู้กุมอำนาจสูงสุดแห่งณัฐภัทรคอร์ปอเรชั่นไม่เคยเกี่ยงงอนเรื่องราคา และที่ดียิ่งกว่าก็คือ ของพวกนั้นไม่เคยถูกเจ้าของใหม่ นำออกมาใช้เลยแม้แต่ครั้งเดียว เธอจึงไม่ต้องคอยตอบคำถามของใครต่อใคร ให้เสียหน้าไปมากกว่านี้

“ขอบคุณค่ะ ถ้าไม่ได้คุณพี่ หญิงยังนึกไม่ออกเลยว่าจะไปพึ่งพาใคร” เธอทำหน้าเศร้าท้อถอนใจ “ที่ต้องวุ่นวายอย่างนี้ก็เพราะหญิงกำลังจัดงานแต่งงานให้ลูกชายนะคะ เพิ่งรู้ว่าสมัยนี้จัดงานที่หนึ่งมันแพงเหลือใจ หยิบจับอะไรก็เป็นเงินไปหมด ไร้อักรันจะงตบโน่นวันนี้ก็ทำไม่ลง ตานหนักห้ามณะคะ บอกว่าอยากจะจัดเลี้ยงกันเองภายใน แต่แห่ม...ทายาทกลุ่มธนากรจะสละโสดทั้งที่ หญิงยอมไม่ได้หรอกคะ งานนี้ก็เลยต้องขอขุดใจลูกชายบ้าง” สีหน้าราชินีกุลสาวใหญ่เริ่มมีรอยยิ้มเมื่อได้เอ่ยเรื่องที่ยังคงเป็นความภาคภูมิใจสูงสุด...บุตรชายของเธอ

“ดิฉันเห็นด้วยกับที่คุณหญิงทำคะ เด็กสมัยนี้ก็เป็นอย่างนี้แหละ ชอบบอกว่าเราโอเวอร์ ตอนดิฉันจัดงานให้ตามูมิ หน้านั้นก็บอกแต่จะจัดงานเล็กๆ แหม...แขกของเขาณะ ทั้งรัฐมนตรี ทั้งท่านทูต เพื่อนฝูงรวมแล้วเป็นพัน ขึ้นจัดตามที่เขาบอก ผู้หลักผู้ใหญ่คงจะคิดว่าเราไม่ให้เกียรติแน่ๆ จริงไหมคะ”

“จริงค่ะ” ศจิริตน์พลอยพยักหน้าไปด้วย “ดีละ นี่ถ้าตานบ่นหญิงอีก หญิงจะขอยืมคำของคุณพี่ไปอธิบายบ้างนะคะ” เธอยิ้มแยม หากในใจกลับหมั่นไส้สตรีตรงหน้าเหลือกำลัง ฟังเธอพูดถึงลูกชายหน่อยไม่ได้ ต้องรีบเล่าเรื่องของตัวเองบ้างเสีย หนอย...ลูกชายคนเล็กเป็นทูต ยายเศรษฐีนี้เอาแต่จ้องหาโอกาสพูดถึงไม่ขาดปาก ที่ลูกชายเพลย์บอยคนโตที่ยังลอยชายไปมา...ไม่เห็นพูดถึงสักคำ!

“แล้วหลานชนวีร์ละคะ ไกลจะมีข่าวดีหรือยัง หญิงเห็นพวกหนังสือพิมพ์ แชรว์เรื่องดาราผ่านตาอยู่สองสามหนแล้ว ตกลงว่าคนที่คุณพี่อนุญาติแล้วหรือคะ” เธอดีตรงจุดอ่อนของคู่สนทนา

เจ้าบ้านยิ้มละไม น้ำเสียงปนด้วยความขบขัน “ถ้ามันแต่ไปเชื่อตามหนังสือ-

พิมพ์ สงสัยตอนนี้ดิฉันคงมีสะใภ้ใหญ่ไปหลายคนแล้วละคะ” คำตอบนั้นก็เห็นแบบบรรดาผู้หญิงที่เคย ‘เป็นข่าว’ ทั้งหลาย และผู้ที่ ‘หุบเขา’ เชื่อข่าวซุบซิบจากหน้าหนังสือพิมพ์ไปพร้อมๆ กัน!

ศจิริตน์หน้าเฉือน ซักร้อนตัว “หญิงเจอคุณวีร์ที่ไร ก็เห็นยังไม่คงใครเป็นตัวเป็นตน สงสัยหลานชายคงจะตั้งสเปค ‘นางในฝัน’ ไว้สูงหรือเปล่าคะคุณพี่เลยยังหาไม่เจอสักที” แม้น้ำเสียงเป็นเชิงเอื้อเอ็นดู หากรอยยิ้มบนใบหน้ากลับไม่เป็นเช่นนั้น

“เรื่องของเด็กๆ ดิฉันไม่ค่อยได้ติดตามวุ่นวายหรอกคะ ปล่อยให้เขาใช้ชีวิตของเขาไป ไม่อยากไปเร่งรัดอะไรด้วย เมื่อไหร่เขาเจอคนถูกใจก็พามาให้รู้จักเองแหละ” อภิญญากล่าวตัดบทเรียบๆ

ศจิริตน์สนทนาต่ออีกสักพักก็ลากลับ ปล่อยให้เจ้าบ้านนั่งอยู่ในความเงิบตามลำพัง อภิญญารู้สึกสะกิดใจอย่างแปลกๆ เมื่อนึกถึงคำ ‘นางในฝัน’ ของผู้มาเยือน ซึ่งคล้ายยังลอยอ้อยอิ่งวนเวียนอยู่ในอากาศรอบตัว

สตรีสูงวัยนึกถึงเหตุการณ์เก่าๆ ที่เธอแทบจะลืมไปแล้วด้วยซ้ำ!

สมัยที่ชนวีร์เพิ่งเข้าเรียนชั้นประถมใหม่ๆ เขามักจะมีเรื่องเด็กผู้หญิงคนหนึ่งมาเล่าให้แม่ฟังเสมอ ที่แรกเธอคิดว่าลูกพูดถึงเพื่อนที่โรงเรียน แต่เมื่อเด็กชายเล่าเรื่องที่ ‘เห็น’ เพื่อนคนทีวนั้นไปเที่ยวช่่งงก หรือบางทีลูกก็เอาคำภาษาจีนมาถามเธอเพียงเพราะเด็กคนนั้นพูดให้ได้ยิน เธอก็เริ่มเะใจจนต้องจับลูกชายมานั่งคุย และให้เขาเล่าเรื่องของเด็กหญิงผู้นั้นให้ฟังโดยละเอียด

คำบอกเล่าของชนวีร์ฟังดูเหลือเชื่อ เพราะลูกย้ำว่าเขา ‘ฝัน’ ถึงเด็กหญิงคนเดิมซ้ำๆ กันตลอด! แต่เมื่อให้อธิบายหน้าตาของเด็กคนนั้น เขากลับบอกว่าจำไม่ได้! ซึ่งถ้าเป็นอย่างนั้นจริง แล้วบุตรชายของเธอรู้ได้อย่างไร ว่าคนที่เขาฝันถึงบ่อยๆ เป็นเด็กผู้หญิงคนเดียวกัน

เหตุการณ์หลังจากนั้นเป็นเหมือนมรสุมลูกใหญ่สำหรับซิงเกิ้ลมัมอย่างอภิญญา เธอยอมรับไม่ได้ว่าลูกชายมองเห็นภาพหลอน หรือมีเพื่อนในจินตนาการท้ายที่สุดเธอจึงตัดสินใจพาเขาไปพบจิตแพทย์เพื่อตรวจเช็คสมอง ผลปรากฏว่าเด็กชายชนวีร์ไม่มีความผิดปกติใดๆ ทั้งสิ้น เธอทำทุกวิถีทางแม้แต่พาลูกไปหาพระ

อาบน้ำมนต์ สะเดาะเคราะห์ หรือแม้แต่ซินแสจีนที่อ้างว่าไล่ผีได้ ทั้งหมดทั้งปวง ก็เพื่อจะช่วยให้บุตรชายของเธอเลิกหมกมุ่นถึงเด็กหญิงคนนั้นเสียที

อภิญญาจมอยู่กับความทุกข์ใจจนหลวงปู่ที่เธอนับถือต้องเตือนสติ และหลังจากที่ทำพิธีบังสุกุลเป็น-บังสุกุลตาย^{*}ให้บุตรชายเสร็จแล้ว ท่านก็เรียกชนวีร์ เข้าไปนั่งใกล้ๆ

‘ตั้งใจฟังหลวงปู่เจ้าตัวเล็ก ตำราไทยโบราณหรือแม้แต่ในทางพุทธศาสนา นะ แบ่งความฝันออกเป็นสี่อย่าง เรียกว่า ธาตุโฆชะ บุรพนิมิต จิตนิวรรณ์ แล้วก็ เทพสังฆรณ์

‘ธาตุโฆชะเกิดจากการที่ธาตุใดธาตุหนึ่งในตัวเราปั่นป่วน อาจเกิดจากการที่เรากินมากหรือน้อยเกินไป ทำให้ร่างกายไม่ปกติ ที่นี้พอเข้านอนเลยทำให้ เราฝันอะไรแปลกๆ’

เด็กชายพยักหน้า ตั้งใจฟังตาแป่ว

‘จิตนิวรรณ์คือ เราเอาใจไปพัวพันจดจ่ออยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่ว่าจะด้วย รูป รส กลิ่น เสียง หรือสัมผัส ซึ่งรสนิเลสพวกนี้มันจะเกาะติดกับจิตเราจน เกือบเอาไปฝัน ความฝันสองอย่างแรกเนี่ยเชื่อถือไม่ได้

‘เทพสังฆรณ์ก็เข้าใจง่ายๆคือ เทวดาท่านมาดลใจให้เราฝันหรือเห็นบางสิ่ง ส่วนบุรพนิมิต อันนี้สำคัญนะ เจ้าตัวเล็ก มนุษย์เราเกิดและตายมาหลายชาติภพ แล้ว เคยทำมาทั้งกรรมดีและกรรมชั่ว บุรพนิมิตจึงหมายถึงกรรมดีที่เจ้าเคยกระทำ ส่งผลให้จิตเป็นกุศลและใสสะอาดพอที่จะรับรู้ญาณล่องหน้าผ่านทางความฝัน’

น้ำเสียงเปี่ยมด้วยความเมตตาของหลวงปู่เอ่ยต่อ หากคราวนี้หันมาทาง ผู้เป็นมารดาของเด็กชาย

‘โยมไปพิจารณาให้ดีๆเถิดว่า ที่ลูกชายฝันนะมันตกเข้าเรื่องไหน ตั้งสติ ให้มัน อย่าไปปรุงแต่งให้มันมากนัก ไอ้เรื่องทำของหรือผีเข้าเนี่ย จิตเรามันคิด ไปเองทั้งนั้น เด็กผู้หญิงคนนี้อาจจะเป็นบุรพนิมิตของเจ้าตัวเล็ก วันหน้าเขาอาจ

จะเจอกันจริงๆก็ได้ ส่วนที่โยมกังวลว่าเขาฝันถึงบ่อยๆ อาตมาว่าปล่อยให้ เจ้าหนุ่มมันโตขึ้นอีกหน่อย พอจิตมีเรื่องราวเข้ามาปะปน ไม่น่าใสสะอาดอย่างที่ เป็นอยู่ ความฝันพวกนี้ก็คงจะเลื่อนๆไปเองนั่นแหละ’

บุรพนิมิต! นั่นเป็นคำอธิบายที่ดีที่สุดเท่าที่เธอพอจะหาได้

แต่มันก็ไม่ช่วยให้บุตรชายหยุดเล่าเรื่องคนในความฝันนั้น

อภิญญาไล่ปลายนิ้วลงบนกล่องกำมะหยี่ข้างตัว หากสายตาเหม่อมองออกไปยังสนามหญ้าเบื้องหน้า

วีร์เลิกพูดเรื่องเด็กคนนั้นตั้งแต่ตอนไหนนะ? มัชฌม! ใช่! พอเริ่มเข้ามัธยม เขาก็เลิกพูดถึงเด็กหญิงในความฝันคนนั้น

การ‘รักษา’ที่เธอเพียรทำให้ลูกชายทั้งหมดหยุดลงโดยสิ้นเชิงนับแต่วันนั้น เธอจึงแทบจะลืมเหตุการณ์นั้นไปแล้ว แต่คำว่า‘นางในฝัน’ของศศิรัตน์ที่ได้ยิน ในวันนี้กลับทวนใจเธออย่างน่าประหลาด

ลูกชายเธอยังฝันถึงเด็กคนนั้นอยู่หรือเปล่านะ

^{*} การทำพิธีบังสุกุลเป็น-บังสุกุลตาย จัดเป็นการสะเดาะเคราะห์อย่างหนึ่ง เชื่อกันว่าช่วยให้ทุกข์โศกและ เคราะห์ภัยไม่มาแผ้วพาน